

אוכל: לרוב רק לשניים מחמשת בני־המשפחה ומעט מאוד בשר

רותי: "אנחנו אוהבים לקנות ספ' רים; שירה, היסטוריה, אמנות. פעם בחודש מישהו קונה ספר או תקליט, להנאת כל בני־הבית."

ואולי אפשר לקצץ בבילויים?

רותי: "אנחנו ממעטים לצפות בסר' טים, בהצגות, או לאכול במיסעדות. ולא בגלל מחסור בכסף, אלא מחסור בזמן. עדי טרוד בעבודתו מבוקר עד ערב, וכשהוא מגיע הביתה הוא מעדיף לנוח, ולא לבלות."

ומה עם נופש?

"ברר־כלל אני מתלווה לעדי בנסיעותיו לחו"ל, וכך חוסכת את מחיר השהייה שם. השנה אינני יודעת מתי, אם בכלל, הוא יתפנה לנסוע, וממילא גם אני לא אוכל ליהנות מבילוי חופשה בחו"ל."

לבסוף, לאחר פישפוש חשבוני ארוך, החליטה רותי שאם אייפעת תצטרך, היא תקצץ בסעיף הביגוד. גם היום היא תופרת בעצמה את בגדיה וביגרייבנותיה, תחביב של שנים ארוכות. אלא שבשעת הדחק אפשר יהיה תמיד להפחית את מיספר הבגדים החדשים, הנתפרים ככל עונה.

תחבורה: "סובארו" לאשה, מכונית־שרד לבעל

הוולבו הממשלתית של עדי, היא הוצאה הכרחית ובלתי־ניתנת לגזירה, מנקודת־ראות אמוראית. "אני לא זור' כרת כמה כסף ודלק המכונית הזו זוללת. החיים נוחים יותר אם מתעל' מים מההוצאות הכספיות," כך אומרת רותי בעליות.

ואם כך, בחיך שובב, מתקבלות ההוצאות הנכבדות, הרי כל אותן הוצאות קטנטנות, כמו קניית ספרים ותקליטים, וזכות ביחס אוהב.

תשלום עבור־שכרה־דירה. גם הוצאה זו, כאלה של אחיזתיה, אינה מועמדת לקיצוץ.

פחות בגדים

מבונות כלל אינה מועלית לריון תקציבי. סובארו 1000, לשימושה של רותי, מלבד מכונית

הוצאות הבית: נטע מטאטאה את חדר־המדרגות

שרה ליבונין

ביגוד: רותי אמוראי תופרת את כל הבגדים למשפחה בעצמה